

Pomladni žarki.

Zložil Ant. Medved.

Na nebu je solnce
zaplulo mogočno,
nadela je zemlja
obleko poročno,
popravajo ptice,
šepetajo viri —
vse vstaja in raja
v kipečem nemiri.
Kdo zdaj bi umiral,
ko smrt je umrla?
Kdo zdaj bi ne peval
iz polnega grla?

In greje me in boža spet
tvoj topli žar, tvoj mehki cvet,
pomlad, nebes poslanka srečna.
Gradove v prah razsipa čas,
preminja srca in obraz,
v lepoti svoji ti si — večna.
In jaz sem, kakor nekdanj, spet
ves tvoj, od tebe ves prevzet,
in spev po duši mi odmeva
tako sladak, tako močan.
O, ko bi mogel ves na dan,
zvenel do zadnjega bi dneva.

Ali bilke, ali cvete
sleherna poganja gruda.
Božji prst po zemlji piše
sam neviden vidna čuda.

O ta knjiga, polna, živa,
davno vsem zemljanom znana,
vedno vsem očem odprta
in nikoli vsa prebrana!

In vendar bolj kot knjige vse,
kar jih človeški duh rodi,
pogled globok v narode knjigo
srce nam širi in topi.
Zakaj se lep ne vidi cvet

sosedu cvetu, ptiču ptič?
Zakaj naroda mati svoje
lepote ne občuti nič?
A ti zemljan pomladi čar
uživaš v svoje duše dnu.
Lepote čut, lepote žeja
uči te, kaj si in čemu.

O prvi pomladanski cvet,
pozdravljen bodi tisočkrat!
Pogledal komaj si na svet,
in že bi te odtrgal rad.
Nemilo smrt ti pač zadam,
a rešim te viharnih dob.
In kam naj nesem te? Ah kam —
Na materin samotni grob.

Komu poje ptiček
v pomlajenem logu?
Solncu ali drugom,
sebi ali Bogu?
Srečen se ne meni,
če ga kdo posluša.
Lepše kakor včeraj
peti ne poskuša.
Stvarnica mu dala
pesem je gotovo.
Kar zares je lepo,
zdi se zmeraj novo.

Dovolj ljubezni čutim
do tebe, miljena pomlad,
ljubezni, žarke kakor solnce,
in rad bi te proslavil, rad.
Obilo praznih listov
črnila in peres imam
in gibko voljo za pisanje
in za pisanje dobelj hram.
Navdiha prsi tudi
sam pevske boginje ukaz,
ah vse imam — le ti si boren,
čutil odrešenik — izraz!

